

Fikk bilde av munk – begynte å lete etter Gud

– For at unge voksne skal komme i kirken, må de høre om det fra venner de stoler på, sier ikke-troende Gunnar Hall Jensen. Han er aktuell med filmen «Gunnar Goes God».

Av Christian Nicolai Bjørke

Den brutalt selvutleverende dokumentaren «Gunnar Goes God» kommer på kino 11. februar – med Den norske kirke på laget. Regissør Gunnar Hall Jensen håper at filmen kan starte samtaler om eksistensielle spørsmål i aldersgruppen 25 og 45 år.

– Dette er ofte voksne som er ferdig utdannet, og har funnet sin plass i middelklassen. Men så begynner de å mistenke at det er noe mer enn materialisme i dette livet, sier han.

Hall Jensen ser på seg selv som en tviler som er tiltrukket av de mystiske sidene i kristendommen. Interessen for å jobbe med religion på film ble vekket da han jobbet sammen med den svenske journalisten og religionshistorikeren Sören Wibeck med dokumentaren «Å, Herregud». TV-serien ble vist på TV 2 i 2008, og handlet om at de bodde sammen med mennesker fra ulike religioner.

Et år senere fikk Hall Jensen en konvolutt i posten. Avsenderen var Wibeck. Konvoluttene inneholdt en rekke svart-hvitt-bilder av munkene i det koptiske St. Anton-klosteret i Egypt. Hall Jensen merket seg noe i ansiktene deres. Jo mer han så på bildene, jo mer fascinert ble han.

– Man kan si hva man vil om kristendom, men da jeg så ansiktene på disse munkene, skjønnte jeg at det funket. De har funnet det mange mennesker leter etter, nemlig fred og harmoni.

Sammen med et TV-team dro han til Egypt for å finne ut mer om gudsbegrepet. Resultatet ble filmen «Gunnar goes god» – et oppgjør med tanken på at det finnes en Gud utenfor oss selv. Men samtidig blir det også begynnelsen på et oppgjør med materialismen.

– Selv om jeg vender troen ryggen, så drar jeg til et kristent område og tror at de har mye å lære meg. I Skandinavia har sekulariseringsprosessen gått så langt at vi har kastet babyen ut med badevannet. Selv om det er bra med FNs menneskerettighetserklæring og sånne ting, så behøver vi åndelighet og spiritualitet.

I klosteret lærte Hall Jensen og TV-teamet om stillhet, disiplin, isolasjon og enkelhet.

– Kirken er den institusjonen som har tatt vare på åndeligheten for oss i hundrevis av år. Den har mye å lære oss, sier Hall Jensen.

Han forteller om sin egen oppvekst i det han kaller et «tungt indremisjonsmiljø» der han ble tvunget med på teltmøter. Etter han flyttet hjemmefra lovet han seg selv å aldri sette sine bein i et kristent hus igjen.

Hall Jensen flyttet etter hvert til Sverige og hadde ikke noe kontakt med kirken. Helt til en venn av ham mente han burde være med på «Allehelgonamässen» i en kirke i Stockholm. Vennen hadde heller ikke en tilhørighet til kirken, men mente at det var så fin stemning i dette gudshuset.

Da de kom dit, ble de møtt av et uventet syn: Det var kø for å komme inn, og inne var det helt fullt.

– Det var misbrukere og hippier og vanlige folk. Ikke den vanlige klisjeen med gamle damer som skal sikre seg før de dør. Det var musikk, og ikke tung liturgi, og presten var en tidligere alkoholiker. Underveis var det en sexmisbruker som gikk i terapi som delte sine tanker. Det hele var veldig aksepterende og jeg fikk en wow-følelse, sier han.

Hall Jensen fikk også med seg en bok som presten hadde skrevet: «Kristendom for ateister» av Olle Carlsson, en noe kontroversiell figur i det svenske kirkelandskapet.

– Det luktet noe helt annet enn jeg var vant til. Det luktet Jesus, kjærlighet og aksept.

Og det er her nøkkelen til å få mennesker i alderen 18-30 år – også omtalt som «the lost generation» i kirka – i tale, mener Hall Jensen.

– Nøkkelen må være å høre om det fra venner. Det blir en magnet i seg selv. At gudstjenesten ikke blir noe man *må* gå, men noe man har lyst til.

Han trekker linjene tilbake til da han som 16-åring så at foreldrene kom hjem fra møtene på bedehuset.

– Hadde jeg sett at de var glade og oppløftet når de kom hjem, ville jeg fått lyst til å gå selv for å sjekke ut hva det var for noe.